

наивност, — картина из живота на югоисточна Сърбия, — веднага прославя името на Сремац в цяла Сърбия. Тоя разказ припомня повеста от Гогол „Как поссорлис...“

Като писател, описвайки специално Банат, се слави Маркович Пайя Адамов (1855—1907). Вжв Виена и Прага му се отдава да се срещне с ентузиазирания славянска младеж, а от немците се научил да тачи народния живот; кога то описва обаче тая младеж — той я идеализира повече от колкото да я рисува със реалистическо проникновение. Селените у него са добри, поетически настроени хора, сантиментални и симпатични: и в щастие, както в нещастие, в любов и в своите скърби.

Светолик Райкович (1863—1899) завършил курса на богословските науки в Русия — остава за винаги под руско влияние. В разказите си из Средня Шумадия той засяга социални проблеми. Негова „Горски цар“ представя хайдутите като жертва на користолюбиви търговци. Той е превел Лев Толстой. Много страници в „Селски учителки“ напомнят Ана Каренина. „Порушени идеали,“ изобразяват манастирския живот; а в други свои произведения той рисува селския живот в Шумадия.

Бранислав Нушич (р в 1864 г.) е плодовит драматург. Той пише разкази и фейлетони, драми и етнографически изследвания; засягащи от всяка страна живота в Стара Сърбия, но за сжжеление, имено по причина на тая разхвърленост, неговата литературна физиономия страда от неопределеност.

Голема величина писател в Сърбия е Борислав Станкович. Той е жител на Белград, ала в разказите си остава верен на родното си място—Враня, чийто живот изниса в своите творения. Тоя талантлив писател, вжзпроизвежда с голяма топлина и познаване старинния живот за родната си окрайна. В тия места и днес е запазена славянската задруга — и нея вжзсждава той. В повестта си „Божи люди“ той вжвежда читателя в средата на ниците, тия своеобразни философи, които нищо не плашй, напомняще такива типове из руския живот.

Младото поколение, вжобще, обнаружва сравнително по-голям темперамент и фантазия, макар че то не е вжзпитавано в задгранични университети. То изнася по-дълбоки социални проблеми и в анализа на душевни преживявания достига до по-тжни отенаци. Станкович с успех опитва сили и в драматическо творчество.

В тая област, през последне време, се забелязва оживление. Произведенията на Чиппико могат с еднакво право да се отнесат както към сръбската, тжй и към харватската